

Afscheid Dries 31-3-2021

Toespraak Machteld – oudste dochter

En daar was het dan toch, het al vele malen genoemde maar ook steeds weer terug getrokken bericht dat jij “het tijdelijke ging inruilen voor het eeuwige”. Deze keer was het menens.. de komende dagen zou je al stoppen met eten en drinken, om zo op waardige wijze afscheid te nemen van dit leven.

Een leven dat je veel gebracht heeft, hoogtepunten zoals de vele reizen die je mocht maken, en daarmee een jongensdroom deden uitkomen, maar ook dieptepunten zoals de depressies en moeite die je had in sociale contacten, die zoals je later ontdekte samenhangen met je autisme.

Je definitieve aankondiging riep veel herinneringen bij me op. De oudste is er een uit een vakantie in Drenthe, waar je ons kinderen voorlas uit Monki's reis om de wereld.

Drenthe was de start van de vele reizen die we als gezin ondernamen naar België, Frankrijk, Zwitserland en het voormalige Joegoslavië. Op al deze reizen trokken we rond met twee tenten, we gingen onze neus achterna, daar verblijvend waar we het leuk hadden, en doortrekkend als dat niet meer zo was. Onderweg lunchten we veelal zittend op jouw oude leger-regenjas aan de kant van de weg.

Je nam ons mee de bergen in, naar gletsjers, hoge pieken, rivierdalen, maar ook naar dorpjes, en marktjes. Tijdens de wandeltochten vertelde je over alles wat je zag, over elk dier of plantje wist je wel iets te vertellen.

Je kon met een haast kinderlijke nieuwsgierigheid om je heen kijken. Onderweg riep je op de meest onmogelijke plekken; “hier heb ik gefietst!” Of riep je om de auto te stoppen daar je een bijzonder plantje gezien dacht te hebben.

Je nam diverse dingen mee terug van deze vakanties: plantjes waarvan er nog enkele in mijn tuin en op jouw balkon staan: volksmuziek op platen en op van de radio opgenomen bandjes; maar ook toen nog bijzondere soorten fruit, en stukken klederdracht.

Je bouwde boomhutten met ons en verzamelde beestjes in potjes om later, na ze goed bekeken te hebben weer los te laten. Wat we allemaal vreselijk

vonden was het zeer vroeg uit je slaapzak geschud worden op de reisdagen, er moest eerst ingepakt worden, daarna konden we wel ontbijten!

In Nederland gingen we als kinderen graag mee op excursie met de mossenwerkgroep. We ruzieden erom om mee te mogen. Tijdens deze weekenden zochten we zelf vooral naar dat ene speciale mosje dat een reep chocola op zou leveren voor de vinder!

Thuis bracht je veel tijd door op jouw zolderkamer, waar je werkte aan je proefschrift. Dan hoorden we je tikken, en later roken we de geur van pijptabak in het trappenhuis. Je vergat echter nooit om ons “een aai over de bol” te komen geven als we gingen slapen.

Op zondagochtend als het huis nog in ruste was luisterde je op de radio naar Vroege Vogels of draaide je platen, veelal volksmuziek, maar ik herinner me ook de Carmina Burana. Vaak trok je daarna de duinen of het bos in, of bezochten we een van de oma's op de Veluwe, waar we ook bosbessen plukten en jij hier een heel vers over verzon.

De reizen voor je werk brachten je naar exotische landen als Amerika, Australië, Japan, Indonesië, Papua Nieuw Guinea en Thailand. Je was maanden van huis en hield ons op de hoogte middels brieven. Je werk leverde voor ons vreemde bezoekers op: Japanners, Chinezen, Bulgaren, Roemenen etc. Veelal hadden deze mensen kleding en muziek uit hun thuisland bij zich, we keken onze ogen uit!

De liefde voor Land-en Volkenkunde vertaalde zich ook in je liefde voor Volksdansen, waar je ons ook mee besmette, al wilde ik niet bij dezelfde groep dansen als jij, ik wilde niet “de dochter van” zijn.

De mens heeft je, net als de natuur, altijd geboeid: Jij wist een keur aan bijzondere mensen om je heen te verzamelen, en kwam zelfs op mijn werkplek in de stad, waar ik met psychiatrische cliënten werkte, regelmatig op bezoek, tot hun groot genoegen.

Samen dingen doen vond je alleen maar leuk. De tijd die je eerder door diverse omstandigheden gemist had binnen het gezin, maakte je later driedubbel goed door regelmatig langs te komen of te bellen om “de meter op te nemen” zoals je dat noemde. Ik kon je geen groter plezier doen dan je uit te nodigen om te komen eten of later door iets te eten voor je mee te nemen.

Je hebt mij en vele anderen veel geleerd, je was een fantastische, zeer enthousiaste leermeester, een betrokken vader en opa, die met volle teugen van het leven en gezelschap kon genieten. Je stond altijd voor een ieder klaar, hoewel je altijd dacht niets te kunnen betekenen. .

Dank je wel!